

Sygn. akt III Ca 442/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek

Protokolant Marzena Makoś

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2018 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko T. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 14 listopada 2017 r., sygn. akt I C 1508/17

uchyla zaskarżony wyrok w punktach 2 i 3 i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Wodzisławiu Śląskim do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 442/18

UZASADNIENIE

Powódka Kancelaria (...) Spółka Akcyjna w K. żądała zasądzenia od pozwanej T. K. kwoty 722 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 12 2014r. do 31 12 2015r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 01 2016r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdziła, że (...) z o.o. dokonała 16 05 2016r. na rzecz powoda przelewu wierzytelności przysługującej od „pozwanego”. Pozwana nie wywiązała się z umowy pożyczki zawartej z cedentem. Dokonał dwóch wpłat po 20 zł w dniach 13.06.2016r. i 15.07.2016r. Całkowite zadłużenie obejmuje pożyczkę 400zł, prowizję 107,20zł, opłaty za monity telefoniczne i pisemne 215 zł.

Pozwana T. K. nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim w wyroku zaocznym z dnia

14 11 2017r. zasądził od pozwanej na rzecz powoda 460,20zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 12 2014r. do dnia zapłaty, przy czym od 1 01 2016r. odsetkami ustawowymi za opóźnienie; w pozostałej części powództwo oddalił, orzekł o kosztach procesu i nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulację art. 339 § 1 k.p.c. i stwierdził, że w sprawie zachodzą uzasadnione wątpliwości, co do twierdzeń o okolicznościach faktycznych podanych w pozwie. Wątpliwości budzi wysokość żądania, a dokładnie wysokość odsetek. Uznał, iż powód nie wskazał sposobu rozliczenia odsetek tj. daty do której odsetki uznano za zapłacone, ani daty, od której mają być naliczone dalsze odsetki po spłacie, dlatego zarachowano ta sumę na poczet spłaty należności głównej w postaci kapitału i prowizji. Za niewykazane uznał koszty windykacji. O odsetkach orzekł zgodnie z art. 481 k.c. od dnia wskazanego w pozwie, następującego po dniu wymagalności roszczenia. O kosztach orzekł na zasadzie art. 100 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżyła **powódka Kancelaria (...) Spółka Akcyjna w K.**, w części oddalającej powództwo. Wnosiła o jego zmianę i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz od pozwanej zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, bądź uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji wraz z obowiązkiem orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Zarzuciła, że przy ferowaniu wyroku naruszono prawo materialne i procesowe regulację:

- art. 236 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i zaniechani wydania postanowień dowodowych odnoszących się do poszczególnych wniosków dowodowych, a przy tym dokonanie oceny tychże dowodów, w sytuacji gdy sąd nie może opierać postępowania dowodowego w oparciu o dowody prawidłowo niewprowadzone do postępowania;
- art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie przez Sąd analizy przedstawionych przez powoda twierdzeń i dopiero po ich negatywnej ocenie przeprowadzenie postępowania dowodowego, w sytuacji gdy w/w przepis przy spełnieniu przesłanek do wydania wyroku zaocznego nakłada obligatoryjny obowiązek dokonania oceny twierdzeń powoda;
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie tj. brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału przez Sąd orzekający odmówienie mocy dowodowej przedłożonym w sprawie dokumentów, w sytuacji gdy przedmowie dokumenty winne być traktowane jako dowody należycie wykazujące istnienie przysługującej powodowi należności;
- art. 232 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji dowodu z przesłuchania stron – strony pozwanej, w sytuacji gdy zdaniem Sądu w sprawie brak było środków dowodowych;
- art. 308 § 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie i zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd dowodów z przedłożonych w postępowaniu dokumentów jako dowodów utrwalonych za pomocą urządzeń wskazanych w/w przepisie;
- art. 208 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i w przypadku powzięcia wątpliwości przez Sąd, zaniechanie wezwania strony powodowej do przedstawienia dowodów oraz zajęcia stanowiska, celem wyjaśnienia wątpliwości Sądu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powódki, przyjmując, że mają one źródło w zawartej przez strony umowie pożyczki

ale wadliwie rozpoznał sprawę.

Jakkolwiek - w kontekście podstawy faktycznej powództwa - słusznie powziął wątpliwości dotyczące zasadności żądania „dotyczącego prowizji

oraz monitów” i w celu ich wyjaśnienia przeprowadził postępowanie dowodowe, to dokonał tego w sposób wadliwy.

Umknęło bowiem jego uwadze, iż skarżąca w piśmie procesowym z dnia 24 07 2017r. między innymi zaoferowała mu dowód z przesłuchania stron

„na okoliczność zawarcia umowy pożyczki, wykonania umowy przez Powoda, terminu wymagalności i wysokości świadczenia”.

W przytoczonej tezie dowodowej niewątpliwie mieściło się zatem zagadnienie poniesionych przez skarżącą kosztów monitów, co obligowało Sąd Rejonowy do przeprowadzenia powyższego dowodu.

Sąd Rejonowy z tego obowiązku się wywiązał (nie rozpoznał wniosku powódki o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron), co już tylko z tego powodu czyniło apelację uzasadnioną.

Z uwagi na regulację art. 505¹¹ § k.p.c. wadliwość ta nie może być sanowana przez Sąd odwoławczy („Sąd drugiej instancji nie przeprowadza postępowania dowodowego z wyjątkiem dowodu z dokumentu”).

Równocześnie Sąd Rejonowy formalnie dopuścił dowody z dokumentów lecz zamiast z ich oryginałów lub prawidłowo uwierzytelnionych ich odpisów przeprowadził je z dołączonych do pisma procesowego z dnia 24 07 2017r. ich niewuierzytelnionych kserokopii.

Z tej przyczyny dowody te nie zostały faktycznie przeprowadzone,

(nie przeprowadzono dowodów z dokumentów tylko lecz z przewidzianych

w art. 309 k.p.c., „innych środków dowodowych”), co w połączeniu z powyższym powoduje, że wydanie wyroku wymaga „przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości” w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c., a to z mocy zawartej w nim regulacji prowadziło do uchylenia wyroku w zaskarżonej części i w tym zakresie przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Reasumując zaskarżony wyrok jest wadliwy i dlatego apelację powódki jako uzasadnioną uwzględniono orzekając jak sentencji w oparciu o regulację art. 386 § 4 k.p.c.

Sąd Rejonowy rozpoznając ponownie sprawę uwzględni zawartą powyżej ocenę prawną i rozpozna oraz uwzględni zgłoszony przez powódkę wniosek

o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron, a następnie wszystkie dopuszczone dowody prawidłowo przeprowadzi.

Przed przystąpieniem do ich przeprowadzenia weźmie pod uwagę, iż powódka nie miała obowiązku dołączenia do pozwu (w tym wypadku do pisma procesowego z dnia 24 07 2017r.) oryginałów dokumentów z których miały zostać przeprowadzone przez Sąd zaoferowane mu dowody

(art. 126 § 1 pkt 3 k.p.c. w związku z art. 187 § 1 k.p.c. rodzi jedynie obowiązek zaoferowania sądowi dowodów).

Ich dopuszczenie i przeprowadzenie uzależnione jest bowiem od uznania przytoczonych w pozwie okoliczności za istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), stanowiska pozwanej (zaprzeczenia lub ich przyznania: wyraźnego - art. 229 k.p.c. lub milczącego – art. 230 k.p.c. i art. 339 § 2 k.p.c.) i w przypadku ich nie dołączenia do pozwu realizacja obowiązku ich przedstawienia sądowi powinna była nastąpić w drodze wydania przez przewodniczącego

przed wyznaczeniem rozprawy stosownego zarządzenia w oparciu o regulację art. 208 § 1 pkt 5 k.p.c.

Orzekając w sprawie dokona oceny zebranego w sprawie materiału i poczyni ustalenia faktyczne dotyczące tych okoliczności, bądź też jednoznaczne

w uzasadnieniu orzeczenia wypowie się, że uznał je za nieudowodnione, a jeżeli tak to w jakim zakresie.

SSO Leszek Dąbek